

ஸ்ரீ காமகோடி ப்ரதீபம்

மலர்: 21	ரௌத்ர வருஷம் - சித்திரை, வைகாசி ஏப்ரல், மே - 1980	இதழ் : 3, 4
----------	--	-------------

ஷட்பதீ ஸ்தோத்ரம்

ஸச்சிதானந்த ரூபியாயும் இரண்டற்ற வஸ்துவாகவுமுள்ள பரப்பிரம்மமே மாயையில் பிரதிபிம்பித்து பிம்பம் ஈச்வரனாகவும் பிரதிபிம்பம் ஜீவனாகவும் விளங்கி வருகிறது என்பது வேதாந்த தத்துவம். அந்த ஈச்வர ரூபியான பரமாத்மா, அக்ஞானத்திலுண்டான ऽ; ñ ऽó£ ñóí Hóõ£ý ÿ ññ£ð ஸம்ஸார ஸமுத்திரத்தில் விழுந்து, தத்தளித்து வரும் ஜீவர்களைக் கரையேற்றும் பொருட்டு, நித்ய கர்மானுஷ்டான ஈச்வரோபாஸனைகளால் தன்னை ஆராதித்த ஓர் த்விஜ சிரேஷ்டருக்குப் புத்ரனாக ஸ்ரீ சங்கராசார்ய ரூபியாக அவதரித்தார். ஸ்ரீ சங்கரர் நித்யகர்மானுஷ்டானத்தில் மிகவும் நிர்மலமான மனதுடையவர்களுக்காக அக்ஞானத்தைப் போக்கும் சக்தியுள்ள ஸ்ரீ ெரீரீக மீமாம்ஸா பாஷ்யத்தை இயற்றினார். பின்பு அவினயம் எனப்படும் அகங்காரத்தால் எப்போதும் பிரயோஜனமற்ற விஷயத்தைச் சித்தித்துக் கொண்டு தன் ஜீவியத்தை வீணாகக் கழித்துவரும் மூட ஜனங்கள் கரையேறும் பொருட்டு ஷட்பதீ ஸ்தோத்திரத்தை ஆரம்பித்தார்.

अविनयमपनय विष्णो दमय मनः शमय विषयरसतृष्णाम् |

भूतदयां विस्तारय तारय संसारसागरतः ||

ஸ்ரீ சங்கரர் பகவான் என்பது உண்மை. ஆனாலும் உலகிற்கு ஹிதத்தைச் செய்து வந்தவர் ஸ்ரீ சங்கரர். "சிரேஷ்டன் எப்படி நடக்கிறானோ அதையே இதரர் பின்பற்றுவர்" என்ற பகவத்கீதா வசனத்தை அனுசரித்து சங்கரரும் 'பகவானை துதிப்பது எவ்விதம்' என்ற அறிவை நமக்கு ஊட்டும் பொருட்டு பகவானைத் துதிக்கிறார்.

'ஏ நாதா ! எல்லா அனர்த்தங்களுக்கும் காரணமான இந்த அவிநயத்தை போக்கடி' என்கிறார். வினயம் என்றால், அழகு ஐச்வர்யம் படிப்பு யௌவனம் இவையெல்லாம் இருந்தபோதிலும் தன் சினேகிதருக்கு நல்லது செய்வதும் இதரரிடம் சினேகமாயிருப்பதுமாகும். இவை இல்லாதிருப்பது அவினயம்.

அவினயத்தால் அனர்த்தம் உண்டாகிறதென்பது எங்ஙனம் ?

இந்திரத்யும்னன் என்ற அரசன் விஷ்ணுபக்தன். ஆயினும் தன் பூஜா காலத்தில் வந்த அகஸ்திய மஹர்ஷியை ஆதரிக்காமல் விட்டுவிட்டான். அவருடைய சாபத்தால் யானை ஜன்மத்தையடைந்தான். நள கூபரர்கள் ஸ்த்ரீகளுடன் கங்கையில் ஜலக்ரீடை செய்யுங்கால் அவ்விடம் வந்த நாரத முனிவரை அலக்ஷயம் செய்தார்கள். அவர் சாபத்தால் அர்ஜுன மரமாக ஜனித்தனர். ஜய விஜயர்கள் ஸனகாதிகளை அவமதித்ததால், ஹிரண்யகசிபு, ராவணன் முதலிய அரக்க ஜன்மங்களை அடைந்தனர். ஆகவே அவிநயம் அனர்த்தத்துக்கு காரணம் என்பது திண்ணம். நமது மனசில் உள்ள அவினயம் பகவானுக்கு எப்படித் தெரியும்? இந்தக் கேள்விக்குப் பதிலாக 'விஷ்ணோ' என்கிறார். ஸர்வ வியாபி விஷ்ணு. ஸகலமான வஸ்துக்களிலும் அந்தர்யாமியாக உள்ளவர் பகவான். அவருக்கு நமது மனசிலுள்ள ஸகல விஷயங்களும் வெட்ட வெளிச்சம் என்று அந்தப் பதத்தின் பொருள்.

பகவான் ஸர்வ ஜகத்துக்கும் காரணம் என்பது சரியல்ல. சட்டி பானைகளுக்குக் குயவன்தானே காரணம் எனில், "பகவானிடமிருந்து ஸர்வமும் உண்டாகிறது" என்ற வேத வாக்கியங்களால் அவரே ஸர்வ காரணம். அங்கேயும் பகவான் குயவன் ரூபமாக இருக்கிறார் என்கிறது சாஸ்திரம். சட்டிக்கு மண் போல் உபாதான காரணமாகவும் குயவன் போல் நிமித்த காரணமாகவும் இரண்டு விதமாகவும் ஜகத்துக்கு காரணமாகிறார் பகவான்.

அவினயத்தைப் போக்க பிரம்மாதி தேவர்களை விட்டு என்னை ஏன் பிரார்த்திக்கிறாய்? 'பிரம்மாதிகளுக்கும் நீரே

காரணம்' என்பதால் மஹான்கள் பகவானையே அணுகுகின்றனர். 'வாத்ஸல்யம்(பிரஹ்லாதனிடம்), அபய பிரதானம்(விபீஷணனுக்கு), துக்கத்தைப் போக்கடிப்பது(கஜேந்திரனுக்கு), ஓளதார்யம்(திரௌபதிக்கு), பாபத்தை நிவர்த்தி செய்வது (அஹல்யைக்கு), உன்னத பதவியைக் கொடுப்பது (துருவனுக்கு), இவைகளால் பகவான் விஷ்ணுவே 'ஸேவிக்கத் தக்கவன்'ஆதலால் உம்மைப் பூஜிக்கிறேன் என்பதை விஷ்ணோ என்பதால் காட்டுகிறார். மூன்று உலகை மூன்று அடிகளால் அளந்தமையாலும் உலகில் எங்கும் இருப்பதாலும் பகவானுக்கு விஷ்ணு என்று பெயர்.

அவினயம் போக மனசை அடக்குதல் வேண்டும். அதற்காக மனசை அடக்கும்படி அவரையே பிரார்த்திக்கிறார்.- தமயமான: "ஸமுத்திரத்தை குடிக்கலாம், மேருபர்வதத்தைப் பெயர்க்கலாம், நெருப்பைச் சாப்பிடலாம், ஆனால் மனசை அடக்குவது சிரமம்" என்கிறது. "கிருஷ்ணா! நாக்கு, கண், காது, மூக்கு ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு பக்கம் - அநேக பதனிகள் ஒரு புருஷனைப்போல் -

இழுக்கின்றன." இந்த வெளி இந்திரியங்களையடக்குவதே சமம். அதையும் பிரார்த்திக்கிறார்: சமய விஷய ரஸதிருஷ்ணாம் - என்ற வாக்யத்தால். என் இந்திரியங்கள் எப்போதும் விஷயங்களை அனுபவிக்க வல்லவைகளாகவே இருக்கட்டும் என்ற ஆசையைப் போக்கடி என்று பொருள். அல்லது விஷயங்களிலுள்ள தித்திப்பு புளிப்பு முதலிய ரஸங்களில் உள்ள ஆசையைப் போக்கு எனலாம். அல்லது- ரஸம் என்றால் தூரத்திலுள்ள விஷய ஆசை, திருஷ்ணா என்றால் ஸமீபத்திலுள்ளவைகளில் பற்றுதல், இவை இரண்டையும் போக்கடி என்று பொருள். அவிநயம் நிவர்த்தியானால் பிராணிகளிடம் கருணையுண்டாகும். அதையும் பிரார்த்திக்கிறார்- பூத தயாம் விஸ்தாரய தயை என்றால் பிராணிகளுக்குத்- துக்கம்போக வேண்டுமென்ற ஆசை. அதை

விஸ்தாரப்படுத்து. அதனால் சகல பிராணிகளிடமும் ஒரே ஆத்மா இருக்கிறான் என்ற உணர்ச்சியைக் கொடு என்று பொருள். இதற்கு பலம் தருவது, ஸம்ஸார ஸாகரத்திலிருந்து கரையேறுவது. அதையும் பிரார்த்திக்கிறார் தாரய என்பதால். ஸம்ஸாரம் என்பது- அவித்யை, காமம், கர்மம், விஷய ஆஸக்தி முதலியன. இவைகளில் விழுந்தவன் ஸ்திரமாக ஓரிடமிருக்க மாட்டான். நாநாவித யோனிகளில் பிறப்பதும் இறப்பதுமாயிருப்பான் என்று பொருள். உன் கிருபையால் எனக்கு ஞானமேற்பட்டு ஸம்ஸாரத்திலிருந்து விடுபட வேண்டுமென்று தாத்தர்யம்.

दिव्यघुनीमकरन्दे परिमलपरिभोगसच्चिदानन्दे |

श्रीपतिपदारविन्दे भवभयखेदच्छिन्दे वन्दे ||

ஸம்ஸார துக்கம் சுகம் வேரோடு நிவர்த்தியடைவதற்குத் தேவையானது தத்துவஞானம். அதற்கு வேதாந்த சிரவணம் மனனம் தியானம் முதலியவைகள் வேண்டுமே என்ற கேள்வி எழுகிறது. "சிரவணம் கீர்த்தனம் ஸ்மரணம் பாதஸேவனம் அர்ச்சனம் வந்தனம் தாஸ்யம் ஆத்மநிவேதனம்" என்று பாகவதத்தில் சொல்லப்பட்ட ஒன்பது விதமான பக்திகளுள் மிகச் சிறந்ததான வந்தனம் என்ற பக்தியை இந்த சுலோகத்தில் பகவான் வெளியிடுகிறார். ஸ்ரீபதியின் தாமரஸ புஷ்பம்போன்ற திருவடிகளை நமஸ்கரிக்கின்றேன். அவை தாமரை புஷ்பம் போல் ஸந்தோஷத்தை உண்டு பண்ணுவதாலும் மகரந்தமென்ற புஷ்பரஸமுடையவையாலும் பாதாராவிந்தமெனப்பட்டன. புஷ்பத்திலுள்ள மகரந்தத்தை வெயிலால் களைப்படைந்த வண்டுகள் அருந்தி ஸுகமடைகின்றன. சரணார விந்தத்திலும் ஸம்ஸார தாபத்ரயம் என்ற நெருப்பில் தபித்து ஏதோ புண்ணியவசத்தால் பகவானுடைய சரணத்தை அடைந்து பக்தி ஆனந்தத்தைப் பருகி ஸுகமடைகிறார்கள். திவ்யதுனீ-ஸ்வர்கந்தி; கங்கை, பாபத்தை போக்குகிறபடியால் அதற்கு துனீ என்று பெயர். அதை ரஸமாக உடையது. கமலத்துக்கு வாசனை இருக்கிறது.

இதற்கு ஸத் சித் ஆனந்தம் என்ற முக்குணங்களே வாஸனை. ஆனந்த ரூபமாகையால் பரமபுருஷார்த்தம் என்றும் கிடைத்தது.

பகவான் ஸச்சிதானந்த ரூபிதான். அவருடைய சரணம் அப்படியல்லவே எனில் "ஆப்ரணகாத் ஸர்வ ஏவ ஸுவர்ண:" என்றபடி லக்ஷ்மீகாந்தனுடைய சரீரம் முழுவதும் ஸச்சிதானந்தமே. இவைகளைச் சரணாகதி செய்ததின் பலம் பவகேதச்சிதே என்ற பதத்தால் சொல்லப்பட்டன. அவை ஸம்ஸார பயத்தை நிவர்த்தி செய்யும் என்று பொருள்.

सत्यपि भेदापगमे नाथ तवाहं न मामकीनस्त्वम् |

सामुद्रो हि तरंगः क्वचन समुद्रो न तारङ्गः ||

ஜீவனும் ஈசனும் ஒன்று என்று அத்வைத சுருதி சொல்கின்றபடியால் ஒருவனையே ஸேவ்யன் என்றும் ஸேவகன் என்றும் சொல்வதெப்படி? இதற்குப் பதில் கூறுகிறார்: பரமார்த்தமாக அபேதம் இருப்பினும் அக்ஞானாவஸ்தையில் பேதமிருக்கிறது. 'நாத' என்றால் பிரம்மசாரி வேஷம் பூண்டு மஹாபலி சக்ரவர்த்தியை யாசித்தவன் என்று பொருள் அல்லது நான் உன்னுடைய அம்சமாக இருப்பவன் என்று பொருள். "தேஹ ரூபமாக என்னை எடுத்துக்கொண்டால் நான் உனக்கு தாஸன். ஜீவனாகக் கொண்டால் நான் உனக்கு அம்சம். என்னை ஆத்மாவாகக் கொண்டால் நான் நீயே" என்பது சுருதி. வாஸ்தவமாக ஜீவனும் ஈசனும் ஒன்றானாலும் ஸம்ஸார காலத்தில் பேதம் தோன்றுகிறது. அப்படித் தோன்றும் போதும் நான் உன்னுடைய அம்சம். ஆனால் நீ என்னுடைய அம்சம் அல்ல. உதாரணமாக அலை ஸமுத்திரத்தின் அம்சம். ஸமுத்திரம் அலையின் அம்சமல்ல. 'பேதாபகமே' என்ற பாடத்தில் பரமார்த்தத்தில் நம்மிருவருக்கும் பேதமில்லாதிருப்பினும் நான் உன்னுடைய அம்சம் என்று

பொருள். இவ்விடம் முதல் சுலோகத்தில் 'விஷ்ணோ' என்ற பதத்தால் பிரம்மஸூத்ரம் முதல் அத்யாயத்தின் பொருளான ஸமன்வயம் விளக்கப்பட்டது. இரண்டாவது சுலோகத்தால் பகவானை சரணடைவதென்ற ஸாதனம் சொல்கிறபடியால் மூன்றாவது அத்யாயத்தின் அர்த்தம் கூறப்பட்டது. மூன்றாவது சுலோகத்தால் உலகில் காண்கிற பிளவுக்கும் அத்வைதத்துக்கும் விரோதமில்லை என்றமையால் இரண்டாவது அத்யாயத்தின் அர்த்தமான அவிரோதம் எடுத்துக் காட்டப்பட்டது.

उद्धृत नग नगभिदनुज दनुजकुलामित्र मित्रशशिदृष्टे |

दृष्टे भवति प्रभवति न भवति किं भवतिरस्कारः ||

நான் உன்னுடைய அம்சனாகிலும் நான் உன்னை சரணடைந்தால் சேஷமமுண்டு என்பதற்கு அத்தாக்ஷி என்ன? அல்லது பகவானை சரணடைந்தால்தான் கைவல்யம் என்பது சரியல்ல. கர்மத்தாலோ, ஞானம்-கர்மம் இவைகளின் சேர்க்கையாலோ மோக்ஷம் என்று அல்லவா சுருதிகள் சொல்கின்றன. இதற்கு பதில் கூறுகிறார். 'ஞானத்தாலேயே கைவல்யம்' 'மோக்ஷத்துக்கு வேறு வழியில்லை', முதலான வசனங்களால் ஞானம் ஒன்றே முக்தி காரணம். ஞானம் பகவானுடைய அனுக்ரஹத்தாலேயே கிடைக்கும் என்ற நோக்கத்துடன் ஸகல பக்த

ரக்ஷண தீக்ஷிதனான பகவானை இந்த சுலோகத்தில் பலவிதமாக ஸ்துதிக்கிறார். இந்த சுலோகத்தால் பிரம்ம ஸூத்ர நான்காவது அர்த்தமான தத்வ ஸாக்ஷாத்கார பலமாகிய மோக்ஷம் கூறப்படுகிறது.

சந்திர-ஸூர்யர்களைக் கண்ணாக உடையவனே! அல்லது அக்ஞானம் என்ற சேற்றைக் காயவைப்பதாலும் சந்திர-ஸூர்யர்களைப்போன்ற பார்வையுடையவனே! உன்னைப் பார்த்தமாத்திரம் ஸம்ஸார துக்கம் விலகுகின்றது.

பகவானுடைய ஸ்வரூபமானது 'பிரபவதி' என்பதால் விளக்கப்படுகிறது. ஸத்யஞான ஆனந்தரூபி என்று அதற்குப் பொருள்.

'உத்திருத நக'- தன் யாகத்துக்குக் கேடுவந்த மாத்திரத்தில் கோபித்துக் கொண்ட இந்திரன் இடைவிடாது மழை பெய்தபோது தன் பக்தர்களான கோப கோபிகளை ரக்ஷிக்கும்பொருட்டு கோவர்தனகிரியைக் குடையாகப் பிடித்தவர்; அல்லது ஸ்வர்க நரகாதி துக்கங்களை அடையாதிருக்குமாறு அயோத்திவாஸி ஜனங்களை உத்தாரம் செய்தவர். அல்லது வராகாவதாரத்தில் பார்வதவனாதிகளுடன் கூடிய பூமியைத் தன் பல்லின் நுனியில் தூக்கிப் பாதாளத்திலிருந்து வெளியில் கொண்டு வந்தவர். அல்லது அமிர்தத்திற்காகப் பாற்கடலைக் கடைந்த போது தன் பக்தர்களான தேவர்களை ரக்ஷிக்கும்பொருட்டு மந்தரபர்வதத்தைக் கூர்மாவதாரமெடுத்து முதுகில் தாங்கியவர் எனலாம். "நகபிதனுஜ"- தேவர்களை ரக்ஷிக்கும் பொருட்டு பர்வதங்களை உடைத்த இந்திரனுடைய தம்பியாக வாமனாவதாரம் செய்தவர் என்று பொருள். 'தனுஜகுலாமித்ர'- அஸூர வம்சத்திற்கு விரோதியானவனே! என்கிறார். இதனால் பக்தர்களைப் பரிபாலிக்கும் பொருட்டு அஸூரர்களை வென்றார் என ஏற்பட்டது.

मत्स्यादिभिरवतारैरवतारवतावता सदा वसुधाम् |

परमेश्वर परिपाल्यो भवता भवतापभीतोहम् ||

கண், காது முதலிய இந்திரியங்களுக்கு எட்டாத பகவான் பக்தர்களைக்காக்கும் பொருட்டு மீன் முதலிய நீசயோனிகளிலும் பிறக்கிறார் என்னும் விஷயத்தைக் கொண்டு பகவானைத் துதிக்கிறார்- பரம் அதாவது ஜகத்காரணமான மாயை: இதற்கு ஈசன் பரமேச்வரன். அல்லது பரமர்களான பிரம்மாதிகளுக்கு ஈச்வரன். நீ ஆசாபாச வலையில் அகப்பட்டு காமகுரோதாதி ஓநாய்களால் விழுங்கப்பட்ட என்னைக் காப்பாற்று. தன்னை சரணடைந்தவன் இவன் என்று பாவித்துக்கொள் என்று பொருள்.

ராவணன் முதலிய துஷ்டர்களை நாசம் செய்ததாலேயே உனக்கும் சேஷமம் ஏற்பட்டுவிட்டதே; ரக்ஷிக்கவேண்டிய அவசியம் ஒன்றுமில்லையே எனில், துஷ்டசிக்ஷணத்தால் ஸாமான்யபயம் நிவர்த்தி ஆயிற்று. ஸ்வர்க நரகாதி ஸம்ஸார காரணமான காம குரோதாதிகளால் உண்டாகும் பயம் நிவர்த்தி ஆகவில்லை. அதை நிவர்த்தி செய் என்கிறார். பவ தாபபீதோஹம் என்பதால், நிகில ஜகத்தையும் ஸம்ஹரிக்கும் பகவான் காப்பாற்றுவதுதான் எப்படி என்ற ஸந்தேஹம் போவதற்காக

அவதா என்றார். தாமஸ குணத்தால் ஸம்ஹரித்தாலும் ஸத்வ குணத்தால் நீ ரக்ஷிப்பது பிரஸித்தம் என்று பொருள். பரிபாலனமும் ஏதாவது ஒருவனை ரக்ஷிப்பதல்ல. ஸமஸ்தஜகத்தையும் ரக்ஷிப்பது; ஆகவே என்னையும் நீ ரக்ஷிப்பாய் என்பது திண்ணம் என்கிறார். அகில வஸுதாம் என்பதால், ராவணாதிகளை வதம் செய்த பகவானுக்கு ஸகல ஜன பரிபாலகத்வம் என்பது உசிதமில்லை என்று ஸந்தேஹிக்க வேண்டாம். ராவணாதிகளையும் பாபத்தால் நரகத்தையடைவதைத் தடுத்து மோக்ஷத்தையே அடைவித்தான் பகவான். ஆதலால் அதுவும் ரக்ஷணமே. வைகுண்டவாஸியான பகவான் பூமியிலுள்ள நம்மை ரக்ஷிப்பது எவ்விதமென்ற ஸந்தேகத்தைப் போக்கவே- மத்ஸ்யாதிபி: என்றார். மீன் முதலான உருவங்களை எடுத்துக் கொண்டு பூமியைக் காத்த உனக்கு முடியாதது ஒன்றுமில்லை என்று பொருள். மேலும் மிக பிரயாஸத்தால் பல சரீரங்கொண்டு புவியைக் காத்த உனக்கு என் அக்ஞானத்தை போக்குவது சிரமமா? பர்வதங்களை அனாயாஸமாகத் தூக்கி எரியும் சக்தியுடைய ஹனுமானுக்கு ராமனுடைய கணையாழி மோதிரத்தைத் தூக்கிப் போவது சிரமமாகுமோ!

दामोदर गुणमन्दिर सुन्दरवदनारविन्द गोविन्द ।

भवजलधिमथनमन्दर परमंदरमपनय त्वं मे ॥

இந்தக் கலிகாலத்தில் ஆசையில் மனம் ஈடுபட்டு அநேகவித பாபத்தைச் செய்பவர்களுக்கு நாம ஸங்கீர்த்தனமென்ற லகுவான உபாயத்தை உபதேசிக்கிறார் "பகவந் நாமாவை மனமுருகி உச்சரிப்பவனும் மோக்ஷத்தையடைவான்".

தாமோதர: ஒரு ஸமயம் தப்பு செய்ததற்காக யசோதையால் வயிற்றில் கட்டப்பட்டார். ஆகையால் தாமோதரன். அல்லது தாம என்றால் உலகைக் கட்டும் மாயை என்ற கயிறு. அதைத் தன் ஸ்வரூபத்திலுள்ளவர் என்று பொருள்.

கயிற்றால் கட்டப்பட்டவன் உலகைக் காப்பது எங்ஙனமெனில் யசோதையினிடம் வாத்ஸல்யத்தால் கட்டுண்டாரே ஒழிய நிஜமாக இல்லை, என்பதை குண மந்திர என்பதனால் கூறுகிறார். பிரம்மதிகளாலும் எண்ண முடியாத காருண்யம். பக்த வாத்ஸல்யம் முதலிய ஸத் குணங்களையுடையவன் என்று பொருள்.

அக்ரூரர் முதலியவர்களால் அனுபவிக்கப்பட்ட ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய ரூபமும் அயோத்திவாஸிகளால் அனுபவிக்கப்பட்ட ஸ்ரீ ராமனுடைய ரூபமும் யாரால் வர்ணிக்க முடியும்? என்பதை ஸுந்தரவதனாரவிந்த என்பதனால் கூறுகிறார். கோவிந்தன் என்றால் தன்னிடம் மேய்ந்து கொண்டிருந்த கணக்கில்லாத கோக்களை பெயருடன் நன்றாக அறிந்தவர். அல்லது கோக்களின் ஸ்வாமீ. அல்லது நஷ்டமான பூமியை பாதாளத்திலிருந்து கொண்டுவந்தவர். அல்லது வேதாந்த வாக்கியங்களால் அடையப்படுகிறார் என்று பொருள். கிருஷ்ண என்ற நாமமே ஸம்ஸார

ஸாகரத்திலிருந்து கரை ஏற்றும் என்பதை பவஜலதிமதன மந்தர
என்பதால் தெரிவிக்கிறார். 'ஹே கிருஷ்ண! நீயே யம
பயத்திலிருந்து விலக்கு!' என்று பொருள்.

नारायण करुणालय शरणं करवाणि तावकौ चरणौ |

इति षट्पदी मदीये वदनसरोजे सदा लसतु ||

இப்பொழுது யோகிகளால் தியானிக்கத் தக்கதும் பக்தர்கள்
அபீஷ்டத்தைக் கொடுப்பதுமான பகவானுடைய சரண பக்தியைப்
பிரகாசப்படுத்துகிற இந்த ஆறுபதங்கள் தன் முகத்தில்
எப்போதுமிருக்க வேணுமாக பிரார்த்திக்கிறார். நாராயணன்
என்றால் ஜீவ ஸமுஹத்துக்கு ஆச்ரயன் அல்லது ஜீவர்களுடைய
சேஷ்டைகளுக்கு காரணம் அல்லது ஜீவர்களைப் பார்ப்பவன்
அல்லது ஜலத்தை ஆதாரமாக உடையவன் என்று பொருள்.
அவன் ஸகல ஜகத்தையும் ஸம்ஹரித்தாலும் கருணாமூர்த்தி.
கஜேந்திரன். துரௌபதி முதலியவர்களை ரக்ஷித்த கருணைக்
கடலல்லவா! ஆகவே உன்னுடைய சரணங்களை நான்
சரணடைவேன்.

ஷட்பதீயாகிய இந்த ஆறு சுலோகங்களும் என் முகத்தில்
எப்போதும் விளங்கட்டும். அல்லது நாராயண கருணாலய சரணம்
கரவாணி தாவகௌ சரணௌ என்ற ஆறு பதங்களும்
விளங்கட்டும் என்று பொருள்.

நன்றி : ப்ரஹ்மவித்யா